

www.galarna.si

Ruth M. Lerga: Cuando la pasión espera

Prevod: Vesna Česnik Korošec

Copyright © Ruth Moragrega Lerga, 2012

Published by arrangement with Ediciones B. S.A., Spain.

Published by arrangement with International Editors' Barcelona working in conjunction with Prava i Prevodi.

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.134.2-311.2

LERGA, Ruth M., 1977-

Ko strast počaka / Ruth M. Lerga ; [prevod Vesna Česnik Korošec]. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017. - (Trije mušketirji ; knj. 3)

Prevod dela: Cuando la pasión espera

ISBN 978-961-7015-66-9 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 93009409

Ruth M. Lerga

Ko strast počaka

Trije mušketirji: 3. knjiga

prevod:

Vesna Česnik Korošec

Moji sestri:
ker se smeji ob mojih radostih,
ker trpi ob mojih bolečinah,
ker mi vliva moči,
ko se čutim nemočno,
ker iz mene izvleče najboljše.
Rada te imam.

UVOD

Berks, 1813

Čakala ga je v konjušnici. Še nikoli ni naredila česa takega, in tudi ne bi smela, vendar je bil to markiz Wilerbroughski, moški, v katerega je bila zaljubljena, odkar je vedela zase, moški, ki bo naslednji večer odšel v London, moški, ki bo užival v svojem grand touru¹, medtem ko se bo ona predstavila visoki družbi in se možila. Moški, ki ga nikoli ne bo imela.

1 Tako imenovani Grand Tour je bilo potovanje po Evropi, predhodnik modernega turizma, ki je bilo na vrhuncu od sredine 17. stoletja in do leta 1820. Še posebej je bilo priljubljeno med mladimi Britanci iz višjih družbenih slojev, saj je služilo kot obdobje izobraževanja in razvedrila pred odraslostjo in zakonom.

Lahko bi si rekla, da je bila tam, ker ji ni nihče povedal, kaj naj bi se zgodilo med njo in možem, ko se bo poročila, in ne oče ne brat ji tega ne bi povedala; lahko bi si rekla, da si je zaslužila trenutek sreče, če bo že prodana v zameno za zajetno doto; lahko bi si rekla, da se ji je zmešalo, in bi s tem upravičila to, kar je nameravala storiti. Ampak če si ne bi hotela lagati, bi priznala, da je želela vedeti, in to je želela izvedeti v objemu lorda Jamesa Saint-Jonesa.

Videla ga je prihajati na hrbtu njegovega konja in ga čakala v zadnjem boksu. Tam ni bilo nikogar. Slišala ga je razjahati in odpreti vratca. Ogovorila ga je, preden bi jo napadla sramežljivost ali zdrava pamet.

»Pokažite mi, kaj je strast.« To ni bilo to, kar je vadila. Ni se spomnila, kaj je vadila, in ni ji bilo več mar, ne, ko so jo prebadale tiste temno modre oči. Zravnala se je, čeprav je njen tresoči glas zvenel kot prošnja. »Pokažite mi, kaj je strast.«

James ni pričakoval, da bo kdo v konjušnici, sploh pa ne lady Judith, sestra Richarda Illingswortha, njegovega najboljšega prijatelja. Niti ni pričakoval tega, kar je slišal. Če tega ne bi ponovila, bi prisegel, da ni slišal prav. Ampak ne, prosila ga je ...

Kdaj se je Sunderjeva sestra spremenila v takšno predrznico? Nepremično jo je gledal, kakor kadar je hotel

ustrahovati. Se je slučajno dami nenadoma zmešalo? Vedel je, da ni bila tako plašna, kakor se je zdela, čeprav ga je ogovorila, samo kadar je tako narekovala olika. Westin Housu, ki je bil precej velik dvorec, je vladala z železno roko. S takšnimi sposobnostmi ni mogla biti plašna ženska, vendar je bilo to kljub temu pretirano za katerokoli mladenko iz dobre družine.

Odkar ni bila več deklica, je sanjala o tem, da bi jo objel in poljubil. Ko je postajala ženska, je spoznala, da se to ne bo zgodilo: ni bila dovolj dobra zanj. Čakanje in živčnost sta jo pripravila do tega, da je bleknila.

»Nekaj sem vas prosila, nekaj, kar me je stalo velikih naporov. Mislim, da si zaslužim vsaj odgovor.«

»Vas je resnično stalo velikih naporov?«

Preudarno je potlačila ugovor. Ni ga hotela razjeziti, vendar se ne bo pustila žaliti. »Na kaj namigujete?«

»Jaz vsaj namigujem. Vi ste se kar ponudili. Ali slučajno ne poznate spodobnosti? Ste jo morda že izgubili?«

Ogorčeno je kriknila. Pričakovala je, da jo bo zavrnil. Vedela je, da bi le stežka pristal, vendar je bil ta moški vreden vse sramote. Ampak ni mislila, da jo bo odkrito žalil.

»Kako si drznete?«

»Kako si vi drznete, milady?«

Vljudnostni naziv je zvenel kot žaljivka. Usedla se je na bližnjo kopico sena; zadela jo je resničnost. Skopljenec je očitno zaznal njeno pobitost, saj se ji je približal. Pobožala mu je nozdrv, medtem ko se je poskušala zbrati. Čutila je, kako so se nanjo zgrnili ponižanje, žalitev, zaničevanje in sramota. Vedno se je bala, da ga ne bo imela, vendar ji je ob neizpodbitnem dejstvu tega vzelo pogum, ki ga je zbirala dva dneva. Vstala je, da bi odšla, vendar jo je, ko je šla mimo njega, zgrabila roka in njegove ledene oči so jo prisilile, da ga je pogledala.

»Ali nočete odgovora?«

»Očiten je, zato mi ga, prosim, prihranite.«

Njena prošnja je omilila Jamesovo jezo. Popustil je prijem roke, s katero jo je držal, vendar ji ni dovolil oditi.

»Veste, da bi vas lahko ena sama moja beseda vašemu očetu za vedno očrnila?«

»Vem, da bi ena sama vaša beseda mojega očeta uničila.«

Nikoli ni izvedela, ali ga je ta odgovor vznejevoljil ali ne; težko je bilo vedeti, kaj je čutil markiz Wilerbroughski. Ta je ošabno privzdignil obrv in zahteval odgovore. Izpustil jo je, vendar se ni odmaknil od njenega telesa.

»Jutri odidete. Moj brat, vi in tudi grof Bensterski. Medtem bom jaz predstavljena v mestu, vendar ne bom najlepša v sezoni, in glede na svojo sramežljivost,« zardela je, ko je znova privzdignil obrv ob misli na to, kar se je pravkar zgodilo, »tudi ne bom prav zelo priljubljena. Kljub temu se bom poročila že prvo leto svoje družabne sezone, ker drugače ne gre, saj sem hči grofa Westinskega in prihajam iz ugledne družine, ki se kopa v bogastvu. Oče mi bo z doto kupil dobrega moža, lorda, ki ga bo zanimalo moje bogastvo in ne jaz. Vem, da so v našem svetu zveze pač takšne, ampak moji starši ...« Njeni starši so se ljubili kot le redki zakonci, kar je vedelo vse plemstvo, in on je bil družinski prijatelj, zato je iz prve roke vedel, da je lord John po sedemnajstih letih še vedno objokoval smrt lady Anne. To je zanj pomenilo osamljeno otroštvo, z bratom, ki je bil vedno odsoten, in očetom, ki je bil prisoten, vendar odmaknjen. »Ne bom imela zakona, kakršnega sta imela onadva, ne bom poznala ljubezni, vendar bi rada spoznala vsaj kaj o strasti.«

James je sočustvoval z njo. Držalo je vse, kar je rekla. S svojimi prevelikimi očmi, nerodno višino in ploskim telesom res ni bila lepa. Poročila se bo zaradi svojega bogastva in svojega konja bi stavil, da zakon ne bo srečen. Želel si je, da bi imela vsaj več sreče, kot je je imela njegova mati, vojvodinja Stanfortska.

»Tega me ne bi smeli prositi,« jo je okaral.

Judith je vedela, da to drži, kakor je tudi vedela, da ji ne more biti žal za to in da se zdaj, ko je začela, ne bo vdala.

»Samo razmislite, rotim vas. Zavedam se, da vas postavljam v kočljiv položaj, vendar se ne morem zateči k nikomer drugemu, milord. Nocoj, ko boste odhajali, vas bom čakala tu, na vas in vašo odločitev.«

James je poznal svoj odgovor, ni mu bilo treba razmisliti.

»Lady Judith, nikoli ...«

Obrnila se je proti njemu, ločevalo ju je komajda nekaj centimetrov, in mu na ustnice položila prst.

James je ob gorečnosti njenih rjavih oči, ob njenem vonju po lilijah in nežnem dotiku, ob njenih besedah in rdečici za trenutek obnemel.

»Vem, da obstajajo načini. Vem, da je možno, da ženska lahko ... uživa ... ne da bi izgubila nedolžnost. Vem, da bi mi vi znali to pokazati, ne da bi me omadeževali.«

Nato je z naglimi koraki odšla, ne da bi se ozrla nazaj, in za sabo pustila nejevoljnega plemiča, ki si je šel z roko čez obraz in s pogledom prebadal hrbet, ki se je oddaljeval.

Za zdaj vsaj ni bila deležna zavrnitve.

Markiz in vikont sta igrala biljard, medtem ko sta pila francoski brendi iz kleti dvorca Stanfortov. Grof se je umaknil že pred tremi urami, takoj po večerji, in ju pustil sama. Tovarištvo, ki je bilo plod dolgoletnega prijateljstva, je bilo razvidno iz vsakega dejanja, vsake besede.

»Sunder, mislim, da bom prenočil tu.«

Ni nameraval oditi v konjušnico z enim ali dvema izpitima kozarčkoma preveč. Tam ga je čakala težava, in potem ko je malce razmislil, se je odločil, da z damo ne bo krut. Vprašanje je bilo, kako naj ne bo krut in hkrati neomajen. Vinjen ne bi nadziral svojih dejanj in zagotovo bi naredil napako ter jo prizadel ali še kaj hujšega.

Po prostoru se je razlegel vesel smeh, ki je zmotil njegove misli in ga zato vznejevoljil.

»Ali veš, da nisi niti prosil? Gostje imajo navado prositi, ali smejo ostati, in ne odločajo.«

»V tej hiši preživim več časa kot v svoji.«

Richard se je ob vztrajanju svojega prijatelja pri tem, da zahteva in ne prosi, zopet zasmejal.

»To drži. Ampak mislim, da je tvoj odnos bolj povezan s tem, da boš nekoč vojvoda.« Ta je privzdignil črno in

vzvišeno obrv, medtem ko je Richard nadaljeval. »In bodoči vojvodi ne prosijo.«

»Si mi rekel, da sem vzvišen, ali mi odrekaš gostoljubje?«

»Vzvišenost je lastnost, ki mi je pri tebi najbolj všeč, in seveda si več kot dobrodošel, zato odpusti svojemu ponižnemu prijatelju, ker te je užalil.«

»Rad me žališ, Sunder, in pri tem ti manjka Benstersove ostrine.«

Jezilo ga je, da se ni zmenil za njegovo norčevanje. Rad ga je imenoval puhloglavec. Slišal ga je vsaj tleskniti z jezikom.

»Gospoda Growna bom prosil, da pripravi tvojo spalnico, če je že ni.«

Zadovoljen je prikimal, ker je dobil, kar je želel, in se zopet osredotočil na belo kroglo.

Ko je Judith od hišne oskrbnice izvedela, da bo najboljši prijatelj njenega brata noč preživel v Westin Housu, je kolebala. Je to pomenilo, da je ostal zaradi nje ali da je bežal pred njo? Oči so ji zalile solze nemoči in sramote. Nikoli ga ne bi smela prositi, si je že stotič ponovila; vendar se temu ni mogla upreti, se je že stotič potolažila. Ta moški je bil edini sen v njenem življenju, v katerem se je že od nekdaj počutila kot odrasla. Ali

je bilo sploh važno, če jo je zavrnil? Ali je bila kakšna razlika v tem, da bi jo vrgel iz svoje spalnice ali da vanjo nikoli ne bi vstopila? Za Judith je ni bilo. Rezultat je bil popolnoma enak: da ga ni imela.

S tem prepričanjem se je odpravila proti spalnici v krilu za goste.

James je v spalnico vstopil ves vesel. Vesel, nekoliko opotekajoč in zmagoslaven. Sunderja je premagal v biljardu in poleg tega mu ga je uspelo še napiti. Usedel se je na posteljo in povlekel za eno in drugo nogo, dokler mu ni uspelo sezuti škornjev. Slekkel si je suknjič, ovratno ruto in telovnik ter se hotel lotiti hlač, ko ga je nepripravljenega presenetil ženski glas.

»Dober večer, milord.«

Naglo in z očitno jezo se je obrnil.

»Kaj počnete tu? Se vam je popolnoma zmešalo?!«

»Ne povzdigujte glasu,« ga je opozorila Judith, medtem ko se mu je približevala. Če me najdejo v vaši sobi, bova oba v velikih težavah.«

James jo je pogledal in mislil, da je dojel njeno igrico. Vstal je.

»Ali bi to radi dosegli? Škandal? Ste zato prišli?«

Judith ga je porinila in se veselo nasmehnila, ko je videla, kako je izgubil ravnotežje in padel nazaj na posteljo.

»Povedala sem vam že, kaj bi rada, milord. Prišla sem po vaš odg...«

»Moj odgovor je odločen ne.« Zvenel je tako neomajno, kakor se je dejansko tudi počutil. Kako si je drznila tako obnašati? To jo je vprašal.

Vzvise in karajoči ton je Judith razjezil, da je začasno pozabila na razočaranje in se soočila z njim.

»To si drznem, ker se ne domislim druge rešitve. Mislite, da mi je vseč misel, da pridem sem in sem zavrnjena? Ali me imate za tako neumno, da mislim, da bom od vas deležna pritrdilnega odgovora, od samega markiza Wilerbroughskega?«

Nejevoljen je vprašal to, česar ne bi smel.

»Zakaj me potem prosite?«

Judith se ni nameravala izdati. Pričakovano je bilo, da zavrne njeno telo, njegova zavrnitev njenih čustev pa bi bila neznosna.

»Ker ste edini gospod, ki ga poznam.«

To, da ga je izbrala zaradi pomanjkanja drugih, je ranilo njegov ponos.

»Vedite, da bi vas lahko pripravil do užitka, milady.«

V odgovor na svoje bahanje je bil deležen dvomljivega pogleda in počutil se je izzvano. »Ali mi ne verjamete?«

Znova mu je bilo žal za izrečene besede. To noč ne bi smel toliko piti. Dekle bi dejansko moral jemati bolj resno. In kaj za vraga je nosila? Ali je slučajno mislila, da ga bo premamila s takšno spalno srajco? So takšne spalne srajce nosile spodobne ženske? Če je bilo tako, ga ni presenečalo, da se jim gospodje niso približali.

»Tako ali tako vem, da mi ne boste pokazali.«

»Bodite veseli, da vas imam za damo.«

»Potem res škoda, da ste kavalir.«

S skomigom je vdano sprejela poraz, ki ga je že vnaprej pričakovala, in se odpravila proti vratom.

»Kam greste?« Dama ne bo odšla, ne da bi mu najprej obljubila, da pred poroko ne bo poiskala objema drugega. To je bilo najmanj, kar je dolgoval Richardu. Če bi njegova sestra Nicole prosila kaj takega njegovega najboljšega prijatelja, je James pričakoval, da bi tudi on tako ravnal. »Ne boste odšli, dokler mi ne obljubite, da ne boste nikogar več prosili za to, kar ste mene.«

Podcenjeval jo je, njeno bistrost in iznajdljivost. Če mu ne bi kazala hrbta, bi prebrisan pogled, ki ji je razsvetlil velike oči, v njem vzbudil preplah. Tako je delovala samo kot žrtev.

»Tega vam ne bom obljubila, milord. Če ne boste vi, bo nekdo drug. Morda nisem lepa, morda nisem vredna lorda Jamesa Andrewa Christopherja Saint-Jonesa ...«

»Nisem rekel ...«

»Ampak drug moški bo znal ceniti to, kar ponujam.«

»Drug moški!« Svojemu ogorčenju navkljub se je prisilil stišati glas. »Drug moški bi vzel več, kot ponujate, in v svoji nedolžnosti ne bi vedeli, kaj vas je doletelo.«

To, da jo je kljub vsemu imel za nedolžno, ji je bilo v uteho.

»Morda, morda ne. Če bi mu ponudila,« zdaj je improvizirala in skušala srečo, »nekaj denarja v zameno za to, da izpolni obljubo ...«

»Bi bili pripravljene plačati za ... Lady Judith, iskreno mislim ...«

»Ali ne plačajo vsi moški za svoje ženske, ekscelenca, naj bo to v bordelu ali pred oltarjem?«

Ta neizpodbitna resničnost jo je motila. Jezilo jo je, da ni imela zadnje besede.

»Obljubite mi, da ne boste iskali drugega moškega. Morali bi se hraniti za svojega moža. Pričakoval bo devico.«

Judith se je zdaj razburila. Presneti, ošabni moški. Kako je lahko ljubila najbolj domišljavega od vseh?

»Pričakoval bo damo iz dobre družine, ki bo njegovemu priimku dala lesk, in s polnimi skrinjami, ki bodo napolnile njegove žepe.«

James je vstal in jo prijel za roko, kakor jo je prijel zjutraj.

»Obljubite mi, da boste ostali neomadeževani do svoje poročne noči.«

»Opredelite neomadeževanost, gospod.« Zaman je povlekla roko in se skušala rešiti.

»Rekel sem, da mi obljubite.«

»Kaj vam mar?«

»Ste sestra mojega najboljšega prijatelja. Ne bom dovolil, da vas onečasti nekdo drug.«

Zdaj je lahko na njenem obrazu opazil zmagoslavje, domišljav nasmeh na polnih ustnicah, in spoznal je, da je bil poražen na najbolj neumen način.

»Potem to storite vi. Pokažite mi, kaj je strast, ne da bi me oskrunili.«

Izpustil jo je, kakor da bi se opekel.

»Tega ne bom storil.«

»Potem vam obljubim, da bom poiskala drugega moškega in ...«

James ji je z lahkoto pokrtil usta, jo zgrabil za pas in jo s hrbtom privil k sebi, da je bila negibna, medtem ko je razmišljal o možnostih.

»Kar ste mi pravkar rekli, bom povedal vašemu očetu. Zaprl vas bo vse do družabne sezone ...«

»Moj oče vam ne bo verjel. Niti vam ne bo verjel moj brat, ki se vas bo čutil dolžnega izzvati na dvoboj.«

Tega nikoli ne bi storil, si je rekla Judith, ali vsaj ne zaradi nje.

Da bi ga Sunder ustrelil? Nemogoče, je sklenil James.

»Kljub temu, tudi če bi to storili, bi še vedno morala iti na dvor in biti predstavljena,« je zaključila. »Tekom družabne sezone bi prosila kateregakoli gospoda. Slišala sem, da je London poln razuzdancev.«

Če je nekaj delovalo, se je to splačalo ponoviti. Znova jo je stisnil k sebi, jo utišal in globoko zadihal. Večkrat. Vendar se ni domislil nobene rešitve, zato jo je moral na koncu izpustiti. Z roko si je šel čez obraz. Nepremično jo je gledal in jo poskušal zastrašiti, vendar je v njej zagledal odločen značaj, ki je bil podoben njegovemu.

Kaj bi želel, da bi naredil Sunder, če bi se njegova sestra zatekla k njemu z obljubo, da bo onečaščena z njim ali z drugim? Sunderja bi seveda ubil, ampak ... Kaj bi želel, da naredi?

Vedel je, da je premagan. Premagan in mrtev, če za to izve njegov prijatelj.

»Nekoč mi boste plačali za to, lady Judith.«